

ПЛАГІАТ І ПІРАТСТВО ЯК ВИДИ ПОРУШЕНЬ АВТОРСЬКОГО ПРАВА У КРЕАТИВНИХ ІНДУСТРІЯХ

Надія Федорова

*кандидат юридичних наук,
в.о. ученого секретаря*

НДІ інтелектуальної власності НАПрН України

ORCID: 0000-0001-5490-1259

У статті зосереджується увага на плагіаті та піратстві як видах порушень авторського права у креативних індустріях відповідно до чинного законодавства України. Проводиться порівняння із законодавством низки зарубіжних країн. Акцентується увага на спільних та відмінних положеннях. Вивчається судова практика і статистичні дані міжнародних організацій. Зроблено висновок, що загальноприйнятого визначення плагіату та піратства не існує, а нормативне визначення поняття «плагіат» та «піратство», закріплене у ч. 2 ст. 53 Закону України «Про авторське право і суміжні права», суттєво відрізняється від розглянутих підходів зарубіжних країн.

Ключові слова: креативні індустрії, порушення, плагіат, піратство

Постановка проблеми. Порушення авторського права і суміжних прав у креативних індустріях є колосальною проблемою для українського суспільства та неабияким викликом для законодавчої системи, оскільки ці порушення не тільки завдають економічних збитків, а й показують недосконалість способів охорони та захисту авторських і суміжних прав у цій сфері. В умовах розвитку інформаційних технологій кількість порушень, пов'язаних з креативними індустріями, лише зростає. З огляду на це виникає необхідність у здійсненні аналізу таких видів порушень авторського права у креативних індустріях, як плагіат та піратство.

Літературний огляд. Аспекти проблематики порушення авторського права і суміжних прав стали поштовхом до багатьох наукових досліджень, які проводили, зокрема, Г. Грабовська, А. Диковець, В. Дячук, В. Зуєва, М. Логвиненко, О. Штефан та інші. Увагу на окремих аспектах порушень авторського права і суміжних прав саме у креативних індустріях у своїх дослідженнях зосереджували А. Штефан, О. Дорошенко, В. Троцька, О. Орлюк, О. Улітїна, Л. Майданик. Однак комплексної наукової розвідки такої спрямованості поки що не проводилося.

Мета дослідження — охарактеризувати плагіат та піратство як види порушень авторського права у креативних індустріях та порівняти їх з деякими підходами у зарубіжних країнах.

Виклад основного матеріалу. У ст. 53 Закону України «Про авторське право і суміжні права» (далі — Закон) [1] міститься перелік дій, що можуть кваліфікуватися як порушення авторського права та відповідно як порушення у сфері креативних індустрій. Зазначений перелік є загальним і невичерпним. Такий підхід законодавця є повністю

обґрунтованим, оскільки розвиток сучасних технологій значно розширив спектр можливих порушень у вказаних індустріях.

Першим порушенням авторського права у креативних індустріях, яке буде проаналізовано у цій роботі, є плагіат. Значення слова «плагіат» походить від латинського слова «*plagium* — викрадати». В українську мову цей термін увійшов з французької, де *plagiat* означає пограбування, викрадення. Пізніше поняття «*plagium*» почали використовувати у літературній діяльності. Ним називали крадіжку твору або його частини іншим автором [2, с. 128].

Словник за редакцією О. Д. Святоцького містить таке визначення цього поняття: «Плагіат визначається як недозволене запозичення, відтворення чужого літературного, художнього або наукового твору (чи його частини) під своїм іменем або псевдонімом, не сумісне як з творчою діяльністю, так і з нормами моралі та закону, що охороняє авторське право» [3].

У п. 1 ч. 2 ст. 53 Закону зазначено, що плагіат — це опублікування твору або його частини у незмінному або видозміненому вигляді, включаючи опублікування перекладу іншомовного твору або його частини, під іменем особи, яка не є автором цього твору. Відповідно до Закону опублікування — поширення твору, фонограми, відеограми у будь-який спосіб розповсюдження або доведення до загального відома публіки.

Тобто опублікування — це поширення твору, розповсюдження (у будь-який спосіб) або доведення до загального відома публіки. Законодавець не надає тлумачення терміна «поширення твору», водночас розповсюдження визначає як будь-яку дію, за допомогою якої оригінали або інші примірники об'єктів авторського права та/або суміжних прав безпосередньо чи опосередковано пропонуються публіці способом, у тому числі першого продажу чи іншого першого відчуження примірників об'єкта авторського права та/або суміжних прав, а доведення до загального відома публіки як поширення об'єктів авторського права та/або суміжних прав шляхом (способами) публічного виконання, публічного демонстрування, публічного показу, публічного сповіщення, інтерактивного надання доступу, кабельної ретрансляції [4, с. 75].

Одним з головних аспектів плагіату є проблема цитування. Згідно з п. 64 ч. 1 ст. 1 Закону цитата — фрагмент (уривок) з правомірно оприлюдненого твору, записаного виконання, правомірно оприлюдненої фонограми або відеограми, який використовується, з обов'язковим посиланням на його автора та/або виконавця, виробника фонограми, виробника відеограми і джерела цитування, іншою особою з метою зробити зрозумілими власні твердження або для посилання на вираження іншої особи в незмінному (автентичному) вигляді або в перекладі такого фрагмента (уривка). У своїй науковій роботі А. Штефан зауважує, що «цитування — це доповнення свого твору уривком з іншого твору. Воно належить до обмежень майнових авторських прав, випадків вільного використання творів. Вітчизняна система винятків і обмежень майнових авторських прав характеризується вичерпністю переліку таких випадків, тобто дозволяються лише дії, прямо передбачені законом» [5, с. 16]. Так, згідно з п. 2 ч. 1 ст. 22 Закону без дозволу суб'єктів авторського права і безоплатно, проте із зазначенням імені автора і джерела запозичення, допускається використання цитат, включаючи їх переклад з інших мов, з правомірно опублікованих творів, зокрема статей з газет і журналів з виділенням меж цитати. Однак часто таке цитування відбувається не з оригіналу, а вже з твору, що є плагіатом щодо першоджерела.

Зауважу, що вітчизняна судова практика щодо використання цитат є досить незначною. Одним з прикладів судової практики на цю тему є справа «Української музичної видавничої групи» проти телерадіокомпанії «Студія «1+1», у якій позивач стверджував, що його авторські права порушено шляхом використання в телепередачі «Мій зможе» фрагментів музичних творів, а саме: під час телепередачі на фортепіано було зіграно кілька акордів мелодій чотирьох музичних творів. Суд першої інстанції в позові відмо-

вив, оскільки кожне відтворення тривало до 10 сек. (час, достатній для того, аби запрошений учасник програми відгадав пісню), слова пісень як такі не лунали. При цьому суд першої інстанції дійшов висновку, що в цьому випадку було використано цитати (короткі уривки). Однак постановою Вищого господарського суду справу передано на новий розгляд, суд установив, що, керуючись обставинами справи, мав місце факт публічного повідомлення відповідачем цілісного аудіовізуального твору, до складової частини якого без згоди позивача як правовласника увійшли фрагменти чотирьох музичних творів. Такого ж висновку дійшов суд першої інстанції, розглянувши справу заново. Як наслідок, таке використання фрагментів музичного твору було визнано недобросовісним, зі студії «1+1» стягнули компенсацію за порушення авторських прав [6].

Зважаючи на мету дослідження та беручи до уваги євроінтеграційні процеси, що відбуваються в Україні, виникає потреба в дослідженні законодавства зарубіжних країн стосовно такого виду порушень авторських прав у креативних індустріях, як плагіат. Закон Польщі «Про авторське право і суміжні права» від 4 лютого 1994 року (із змінами і доповненнями) не містить визначення плагіату [7]. Однак у ст. 115 цього закону передбачено покарання за привласнення авторства або спотворення інформації щодо авторства всього твору чи його частини. Польські науковці Євгеніуш Мочук, Дорота Камуда, Аркадіуш Лесняк-Мочук зазначають, що «незважаючи на існування відповідного закону про авторське право, привласнення авторства або спотворення авторства на весь твір або частину чужого твору розповсюджене явище. Й оскільки юридичного визначення плагіату не існує у польському законодавстві, а саме явище плагіату є досить поширеним, єдиним варіантом законодавчого врегулювання лишається судова практика» [8, с. 17].

Законодавство про авторське право в Німеччині також не визначає поняття «плагіат», однак цей вид порушення розглядається як незаконне привласнення чужого авторства, наукових висновків, гіпотез тощо. Плагіат вважається формою незаконного використання твору, за що передбачено покарання згідно зі ст. ст. 97, 106, 108 Закону про авторське право і суміжні права Німеччини [9]. У цій державі плагіат, як порушення авторського права, застосовується не лише до літературних творів, а й до творів інших видів мистецтва. У цьому контексті привертає увагу справа, розгляд якої в німецьких судах тривав понад 20 років.

Предметом розгляду став двосекундний фрагмент барабанної партії з композиції німецької групи під назвою «Metall auf Metall» («Металом по металу»), яка вийшла в 1977 році. Позивачі стверджували, що співачка С. Сетлур використала цю частину у своїй пісні Nur mir (1997 рік), не питаючи у Kraftwerk дозволу і не намагаючись заплатити за використання фрагмента. Таким чином, у позові групи вказувалося, що виконавиця порушила їхні авторські права. Продюсер артистки Мосес Пелхам, у свою чергу, наполягав на тому, що використання фрагмента однієї композиції як окремої частини в новій пісні є звичайною практикою для такого жанру, як хіп-хоп. Крім того, за його словами, заборона на використання таких коротких музичних фрагментів може значно обмежити свободу творчості хіп-хоп-виконавців. У 2012 році Федеральний верховний суд Німеччини підтримав позов Kraftwerk, вирішивши, що М. Пелхам порушив закон про інтелектуальну власність. Відповідач оскаржив вердикт у вищій судовій інстанції. Конституційний суд ФРН дійшов висновку, що використання двосекундного фрагмента не виходило за рамки реалізації співачкою її права на «свободу творчості». Крім того, суд визнав, що вказана частина композиції звучить лише кілька секунд, а пісня С. Сетлур є «абсолютно новою і незалежною», про що й повідомлено на сайті суду [10].

Отож, як слушно зауважила О. Штефан у своїй науковій роботі, «завдяки відсутності нормативного визначення плагіату в ряді країн ЄС, суди при розгляді таких справ «вільні» в оцінці дій осіб, які звинувачуються у плагіаті, а також у встановленні меж реалізації права на свободу творчості. Оскільки плагіат як порушення авторського права та/або суміжних прав вчиняється не лише у літературній або науковій сфері, а можливий і щодо

інших видів мистецтва (музичній, художній, хореографічній та інших сферах)» [4, с. 78]. Сюди ж можемо віднести й виробництво ювелірних виробів та біжутерії, діяльність у сфері архітектури та «виробництво реклами, що може втілюватись у різних формах — візуальній, звуковій, аудіовізуальній» [11, с. 21].

З огляду на те що плагіат як порушення авторського права у креативних індустріях зустрічається й у ювелірній галузі, прикметною є судова справа Krussman & Fishel проти Charel Co, у якій Верховний суд США зазначив, що біжутерія може виражати художню концепцію не менше, ніж об'єкти живопису або скульптури. Те, що біжутерія є звичним модним аксесуаром, а не об'єктом мистецтва, не виключає того, що такі прикраси є творами мистецтва [12].

Одним з прикладів плагіату в архітектурі є заява швейцарських архітекторів, зокрема Стефані Шафорт, співзасновниці компанії Leuppi & Schafroth Architekten (Цюрих), що «міст Кличка» є плагіатом (народна назва нового прозорого мосту з Володимирської гірки до Арки Дружби народів) — конструктивні рішення були запозичені з проекту їхньої компанії, розробленого ще у 2013 році. Однак в архітектурі межа між плагіатом і запозиченням дуже тонка. Аргументом захисту з боку київського архітектора було те, що його міст тримають лише дві опори замість трьох, як у проекті креслення швейцарців [13].

Другим порушенням авторського права у креативних індустріях, яке буде проаналізовано у цій роботі, є піратство. Так, у п. 2 ч. 2 ст. 53 Закону зазначено, що піратство у сфері авторського права і суміжних прав — відтворення, ввезення на митну територію України, вивезення з митної території України і розповсюдження піратських примірників творів (зокрема, комп'ютерних програм і баз даних), фонограм, відеограм, незаконне використання програм організації мовлення, камкординг, а також інтернет-піратство, тобто незаконне використання об'єктів авторського права та/або об'єктів суміжних прав із застосуванням мережі Інтернет. Отож, це комплексне поняття.

ознаками піратства можна вважати: нелегальне використання об'єктів, захищених авторським правом; реалізацію об'єктів авторського права шляхом відтворення, розповсюдження без згоди автора (правовласника); завдання шкоди інтересам автора (правовласника); комерціалізацію; одержання прибутку або моральної вигоди незаконним шляхом.

У науковій літературі можна зустріти таку класифікацію піратства: діяльність, що пов'язана з частково легальним оприлюдненням об'єкта авторського права; діяльність, пов'язана з фальсифікацією об'єкта авторського права; діяльність, що має своїм наслідком нелегальне поширення копій об'єкта авторського права, зокрема через мережу Інтернет [14, с. 5].

Зважаючи на зазначену класифікацію піратства, а саме — різнобічність цієї нелегальної діяльності, можемо ще раз підтвердити факт того, що проблема інтернет-піратства досить гостро стоїть в Україні, що є надзвичайною перешкодою для успішної діяльності креативних індустрій.

Так, згідно з результатами дослідження практики споживання цифрового контенту в Інтернеті, проведеного на запит Асоціації компанією GfK у червні 2021 року, більшість українців використовує одночасно і легальні, і піратські ресурси — 75 % для фільмів і серіалів та 80 % для музики. Водночас близько двох третин опитаних користувачів, які завантажували файли за останні 6 місяців, використовували для цього нелегальні ресурси [15, с. 99].

У свою чергу, компанія MUSO, що спеціалізується на зборі даних про цифрове піратство в географічному розрізі, свідчить, що в період від січня по серпень 2022 року на США припадало 10,9 % піратства, що забезпечило перше місце у рейтингу. Найвищі серед країн Європи показники піратства має Франція (5 місце), за нею — Велика Британія (7 місце). Україна в глобальному рейтингу посідає 14 місце [16].

У науковій літературі виділяють такі основні види інтернет-піратства: аудіопіратство — копіювання та розповсюдження копій музичних композицій; відеопіратство —

розповсюдження копій фільмів або телепередач на електронних носіях та шляхом копіювання через комп'ютерні мережі; піратство літературних творів — незаконне розповсюдження авторських творів (з появою електронних бібліотек, що безкоштовно надають доступ усім охочим до текстів літературних творів, їх діяльність почала розглядатися деякими авторами як піратство); піратство комп'ютерних ігор — нелегальне поширення комп'ютерних ігор; піратство програмного забезпечення — нелегальне копіювання та розповсюдження програмних продуктів на електронних носіях та через комп'ютерні мережі, що включає також зняття різноманітних систем захисту від нелегального використання [17, с. 21].

Окремим явищем у світі став камкординг. Згідно з п. 2 ч. 2 ст. 53 Закону камкординг — це фіксування аудіовізуального твору під час публічного демонстрування аудіовізуального твору в кінотеатрах, інших кіновидовищних закладах особами, які перебувають у тому самому приміщенні, у якому відбувається таке публічне демонстрування, для будь-яких цілей без дозволу суб'єктів авторського права або суб'єктів суміжних прав, об'єкти яких становлять аудіовізуальний твір.

Головною метою камкордингу є неправомірне задоволення матеріальних інтересів, адже у переважній більшості людей, які мають доступ до мережі Інтернет, є можливість безоплатно переглянути фільм (одразу після його виходу на екран). Це негативно впливає не тільки на розвиток креативних індустрій, а й на економіку держави.

У європейських країнах діють спеціальні закони з протидії та покарання камкордингу. В Італії, Німеччині, Чехії камкординг є кримінальним злочином з передбаченим покаранням у вигляді позбавлення волі від 3 місяців до 5 років. У Фінляндії, Швейцарії та Великій Британії кримінальна відповідальність настає тільки тоді, коли буде доведено не факт незаконного запису аудіовізуального твору, а факт наміру тиражування та розповсюдження такого запису. В інших європейських країнах камкординг підпадає під дію закону про захист авторських прав [18, с. 175].

Поширеним явищем є й кардшейрінг — забезпечення у будь-якій формі та в будь-який спосіб доступу до програми організації мовлення, доступ до якої обмежено суб'єктом авторського права або суб'єктом суміжних прав шляхом застосування технологічних засобів захисту (абонентська карта, код тощо) або в інший спосіб, в обхід таких форм захисту, унаслідок чого така програма організацій мовлення може бути сприйнята публікою, згідно з п. 5 ч. 2 ст. 53 Закону.

Кардшейрінг, як і камкординг, є нелегальним заробітком для причетних осіб, що завдає збитків креативним індустріям. Більшість людей могла б заплатити за перегляд програми організації мовлення (якщо вони є платними), однак, маючи безкоштовний доступ, не бачать сенсу в цьому. Як наслідок, правовласники авторських і/або суміжних прав на програми втрачають значну кількість прибутків, тому може підвищуватися ціна на перегляд для осіб, які роблять це законно.

Не оминаючи увагою євроінтеграційний вектор розвитку України, розглянемо досвід європейських країн стосовно піратства.

Термін «піратство» у Польщі вживається переважно у розмовному стилі. Однак він є одним з найпоширеніших злочинів, скоєних у мережі Інтернет [19, с. 196]. Піратство є злочином, за який передбачено покарання відповідно до Закону Польщі «Про авторське право і суміжні права» від 4 лютого 1994 р. У ст. ст. 116 і 117 містяться такі положення: п. 1 ст. 116 — «Без дозволу або всупереч його умовам розповсюдження чужого твору в оригінальній версії або як похідного твору, художнього виконання, фонограми, відеограми чи передачі в ефір, карається штрафом, обмеженням волі або позбавленням волі до 2 років.»; п. 1 ст. 117 — «Дії того, хто без дозволу або всупереч його умовам фіксує або відтворює чужий твір, як в оригінальній версії, так і у вигляді похідного твору, художнього виконання, фонограми, відеограми чи передачі в ефір, з метою його розповсюдження карається штрафом, обмеженням волі або позбавленням волі до 2 років» [7].

У науковій літературі Німеччини зустрічаються різні тлумачення поняття «піратство». Проте найпоширенішими є такі: «1. Піратство — це несанкціоноване копіювання таких творів, як музика, комп'ютерне програмне забезпечення та фільми. 2. Якщо фільми, музичні твори, книги чи зображення використовуються без ліцензії, це називається піратством. 3. Піратство — це порушення авторського права і суміжних прав» [20, с. 34].

Відповідно до ст. 98 Закону Німеччини «Про авторське право і суміжні права» автор може заборонити (відкликати) несанкціоноване розміщення свого твору в мережі Інтернет. Винятком є завантаження твору (фільму, музичного твору тощо) для приватного використання згідно зі ст. 31 цього ж закону [9].

Аналогічні норми закону передбачені й у Федеральному Законі Швейцарії «Про авторське право і суміжні права», відповідно до ст. 41 автор може заборонити несанкціоноване розміщення свого твору в мережі Інтернет. Винятком є індивідуальне відтворення твору фізичною особою для приватного використання, за умови, що воно не служить комерційним цілям п. 1 ст. 53 цього ж закону [21].

Хоча піратство і плагіат є видами порушень у креативних індустріях, мета цих двох порушень є різною. Вдаючись до піратства, порушник насамперед прагне отримати матеріальну вигоду й не має на меті створення у свідомості споживача жодного зв'язку між ним та неправомірно використаним об'єктом інтелектуальної власності. Що ж до плагіату — усе навпаки. Порушник бажає, аби споживачі ідентифікували його з неправомірно використаним об'єктом інтелектуальної власності.

Висновки. Аналіз порушень авторського права у креативних індустріях, зокрема плагіату та піратства, вказує на їхню суттєву різницю в контексті порушень прав інтелектуальної власності. Плагіат, як форма порушення авторських прав, визначається незаконним привласненням чужого авторства або його частини, яке часто виявляється у формах цитування без належного посилання на першоджерело або в ідентифікації порушника з неправомірно використаним об'єктом. Основною проблемою в цьому разі є намагання порушника отримати визнання за чужі досягнення, що, у свою чергу, порушує принципи творчого процесу та норми моралі. Піратство охоплює незаконне відтворення, розповсюдження та використання об'єктів авторського права і суміжних прав, як-то музики, фільмів або програмного забезпечення, переважно з комерційною метою. Це явище характеризується не лише порушенням прав інтелектуальної власності, а й завданням матеріальної шкоди правовласникам через розподіл нелегальних копій.

Згідно з українським законодавством плагіат є порушенням авторського права, яке охоплює опублікування чужих творів або їх частин без належного зазначення авторства. Піратство ж охоплює широке коло нелегальних дій, включаючи інтернет-піратство, камкординг, що є серйозною загрозою для розвитку креативних індустрій та економіки в цілому.

Європейський досвід показує різні підходи до правового регулювання плагіату та піратства. У Польщі та Німеччині, незважаючи на відсутність конкретних визначень плагіату у законодавстві, практика судів виявила, що плагіат є поширеним явищем, яке потребує правового врегулювання через судову практику. Піратство в цих країнах карається на основі загальних положень про авторське право, що охоплюють незаконне використання творів і завдання шкоди правовласникам.

Отож нині єдиного, вичерпного та загальноприйнятого визначення плагіату та піратства не існує. Нормативне визначення понять «плагіат» і «піратство», закріплене у ч. 2 ст. 53 Закону, суттєво відрізняються від розглянутих європейських підходів.

Таким чином, для ефективного захисту авторських прав у креативних індустріях важливо продовжувати розвиток правової бази, урахувуючи європейський досвід і новітні технологічні тенденції. Це дасть змогу не лише забезпечити належний захист прав авторів, а й сприятиме розвитку інноваційних і творчих галузей в Україні.

Перелік використаних джерел

1. Про авторське право і суміжні права : Закон України від 01 грудня 2022 року № 2811-IX. Офіційний вісник України. 2023. № 3. Ст. 196.
2. Петренко В. С. Поняття та види плагиату. Часопис цивілістики. 2016. № 3. С. 128–131.
3. Словник-довідник: Інтелектуальна власність. У 2 т. Т. 1. Авторське право і суміжні права / О. Д. Святоцький, В. С. Дроб'язко, Р. В. Дроб'язко. Київ : Ін Юре, 2000. 356 с.
4. Штефан О. Вирішення справ про плагиат: новели законодавства. Приватне право і підприємництво. 2023. № 22. С. 73–79.
5. Штефан А. С. Цитування у творах, що створюються креативними індустріями. Теорія і практика інтелектуальної власності. 2022. № 3. С. 15–25.
6. Рішення Господарського суду м. Києва від 12 грудня 2011 року. Справа № 59/197. URL: <https://verdictum.ligazakon.net/document/20844118> (дата звернення: 07.08.2024).
7. Polska: Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych. (Wersja od: 6 grudnia 2022 r.). Dz. U. 1994 Nr 24 poz. 83. URL: <https://isap.sejm.gov.pl/isap.nsf/download.xsp/WDU19940240083/U/D19940083Lj.pdf> (дата звернення: 07.07.2024).
8. Eugeniusz Moczuk, Dorota Kamuda, Arkadiusz Leśniak-Moczuk. Plagiat jako forma braku poszanowania praw autorskich pracowników nauki Perspektywa wiktymologiczna. Forum Polityki kryminalne. 2023. № 2 (6). P. 15–26.
9. Germany: Act on Copyright and Related Rights (Copyright Act, as amended up to Act of September 1, 2017). URL: <https://wipolex.wipo.int/en/text/474263> (дата звернення: 12.07.2024).
10. Germany: Bundesgerichtshof (BGH) Urteil gegen Setlur-Komponisten. (Urt. v. 17.08.2011, Az. 5 U 48/05). URL: <https://www.lto.de/recht/nachrichten/n/urteil-gegen-setlur-komponisten-kurzes-sample-langer-prozess/> (дата звернення: 12.07.2024).
11. Федорова Н. Склад авторів реклами як аудіовізуального твору. Теорія і практика інтелектуальної власності. 2023. № 4–5. С. 20–27.
12. United States: Court decision. Trifari, Krussman & Fishel, Inc. v Charel Co., 134 F Supp 551 (1955, DC NY). URL: <https://www.copyright.gov/rulings-filings/review-board/docs/Flashing-Gold-and-Silver-Stars-as-Earrings-and-Pins.pdf>. (дата звернення: 13.07.2024).
13. Семенік О. Креативні індустрії vs плагиат: 5 найгучніших українських справ цього року (2019). URL: <https://nachasi.com/creative/2019/09/06/creative-industries-plagiarism/> (дата звернення: 12.07.2024).
14. Лонгвіненко М., Диковець А. Правові проблеми захисту авторських прав від піратства в мережі інтернет. Теорія і практика інтелектуальної власності. 2020. № 2. С. 5–11.
15. Андрощук Г. Цифрове піратство та контрафакція в умовах цифрової трансформації: аналіз стану, тенденції, механізми протидії. Теорія і практика інтелектуальної власності. 2022. № 3. С. 97–108.
16. Chatterley Andy. The Publishing Industry Piracy Report. MUSO London. 2022. P. 1–13. URL: <https://activelex.com/wp-content/uploads/2024/02/MUSO-2022-Publishing-Piracy-Report.pdf> (дата звернення: 07.08.2024).
17. Новельська І., Добкіна К. Актуальні питання піратства у сфері авторського права в мережі інтернет. Dictum Factum. 2023. № 4. С. 19–30.
18. Бондаренко О. С., Кондеев Є. С. Кримінально-правова характеристика камкордингу, кардшерінгу та піратства як форм порушення авторського права та суміжних прав. Юридичний науковий електронний журнал. 2022. № 3. С. 177–179.

-
19. Kocwin Julitta. *Wlasnosc intelektualna a piractwo medialne*. Wydzial Prawa, Uniwersytet Wroclawski. 2019. № 9. p. 193–217.
 20. Klaus Graf. *Urheberrechtsfibel — nicht nur fur Piraten*. Berlin: Contumax-Verlag, 2019. 283 p.
 21. *Switzerland: Federal law on copyright and related rights (Copyright Act, as amended up to Act of Juli 1, 2023)*. URL: https://www.fedlex.admin.ch/eli/cc/1993/1798_1798_1798/de (дата звернення: 12.07.2024).

Nadiya Fedorova

PhD in Law, acting Academic Secretary at the Intellectual Property Scientific Research Institute of the National Academy of Legal Sciences of Ukraine

Plagiarism and piracy as types of copyright infringement in the creative industries

The article examines the concept of violations in the creative industries. It analyses the types of infringements that are most common in Ukraine. The main focus is on the analysis of the concepts of plagiarism and piracy in Ukrainian legislation and some EU countries.

Accordingly, the Laws of Poland and Germany on Copyright and Related Rights do not contain a definition of plagiarism. Since there is no legal definition of plagiarism, and the phenomenon of plagiarism is quite widespread, the only option for legislative regulation is judicial practice. In Germany, for example, the concept of plagiarism as an infringement of copyright applies not only to literary works but also to works of other art forms. Therefore, by analogy, it is concluded that plagiarism as an infringement of copyright and/or related rights in the creative industries is committed not only in the literary or scientific field, but is also possible in other art forms, in particular: music, art, choreography, jewellery and costume jewellery, architecture and advertising.

The situation is similar with regard to the definition of piracy. In Poland, piracy is used mainly as a colloquial term. However, it is one of the most common crimes committed on the Internet. In the German scientific literature, there are different interpretations of the concept of piracy. Under the German Copyright and Related Rights Act, an author may prohibit (revoke) the unauthorised posting of his or her work on the Internet. The Swiss Federal Law on Copyright and Related Rights provides for a similar provision.

However, the purpose of piracy differs from the purpose of plagiarism. In the case of piracy, the infringer seeks to gain material benefit and does not intend to create any identification between him or her and the unlawfully used object (pirated film, computer program or database, etc.). In the case of plagiarism, the opposite is true. The infringer wants consumers to identify it with the misused intellectual property.

Therefore, it is concluded that there is no single, comprehensive and generally accepted definition of plagiarism and piracy. The statutory definition of plagiarism and piracy enshrined in part 2 of Article 53 of the Law differs significantly from the European approaches considered.

Keywords: creative industries, infringement, plagiarism, piracy

*Рекомендовано відділом авторського права і суміжних прав
НДІ інтелектуальної власності (протокол № 7 від 26.07.2024 р.)*

Подано / Submitted: 04.08.2024

Доопрацьовано / Revised: 15.08.2024

Прийнято до публікації / Accepted: 20.08.2024